ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

ΓΙΑΤΙ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ...

Ὕστερα ἀπ' τὸ δεῖπνο περάσαμε στὸ σαλόνι. Κάποιος εἶχε πεῖ: «Βλέπει κανεὶς πολὺ παράδοξα πράγματα στὴ ζωή αὐτή...»

— Πολὺ παράδοξα... ἔχετε δίκηο, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Μαρκήσιος ντὲ Σιλβέστρα, καὶ λέγοντας τὶς φράσεις του μὲ προσοχὴ ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται :

— Πᾶνε δέκα ἢ δώδεκα χρόνια. Γύριζα μιὰ νύχτα ἀπὸ ἕνα χορὸ πούχε δώσει ὁ ντὲ Βίμπρα. Φοροῦσα φορεσιὰ καραγκιοζίστικη, κόκκινη, διαβολική, σὰν φωτιά. Ἐπειδὴ εἶχα χορέψει βὰλς πολλὴ ὥρα καὶ πόνεσε τὸ κεφάλι μου– ἤμουν τότε τριάντα χρονῶν—ἔστειλα τ' ἁμάξ. μου στὶ σπίτι καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω πεζός. Τίποτα δὲν εἶνε πειὸ εὐχάριστο καὶ ὑγιεινό, παρὰ σὰν γυρίζει κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράζῃ. Ἡ ἀπόλαυσι εἶνε ἐξαιρετική. Ἡ δροσιὰ σοῦ φέρνει ἀνατριχίλες καθὼς αἰσθάνεσαι το ἀέρακι νὰ σὲ δέρνῃ, νὰ σὲ κεντᾷ, νὰ σὲ μεθᾷ, νὰ σοῦ τραβᾷ τὸ αἷμα ἀπ' τὴν καρδιὰ στὰ μάγουλα. Λοιπὸν ἔφυγα τυλιγμένος μέσα στὴ γοῦνα μου, καραγκιοζίστικα ντυμένος μὲ δύο φεύτικες καμποῦρες, μιὰ μπρὸς καὶ μιὰ πίσω !

Ἀνέβαινα τὴν πλατεῖα πρὸς τὰ Ἠλύσια Πεδία καὶ κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε, ἐκτὸς ἀπ' τὸν κρότο τῶν παπουτσιῶν μου πάνω στὸ πεζοδρόμιο. Ἔξαφνα, ἀριστερά μου, σὲ μιὰ γωνία, παρατήρησα μιὰ γυναίκα ποὺ καθότανε σ' ἕνα μπάγκο. Ἅμα μὲ εἶδε σηκώθηκε καὶ ἦρθε ἴσια πάνω μου.

Νόμισα πώς, χωρὶς ἄλλο, θᾶτανε καμμιὰ νέα κοντρασμένη, ποὺ τὴν τραβοῦσε ἡ παράξενη καραγκιοζίστικη φορεσιά μου καὶ ἄρχισα νὰ περπατῶ πειὸ βιαστικά,μὰ ἐκείνη μοῦ φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ παλλομένη καὶ δυνατή :

— Παρντόν, κύριε ! μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε κανένα ἀστυνομικὸ τμῆμα ;

Σταμάτησα ἀμέσως ἔκπληκτος.

— Ἀστυνομικὸ τμῆμα ; μήπως ζητᾶτε κανένα ἀστυνόμο ;

— Ἀκριβῶς, κύριε...

— Καὶ τὶ τὸν θέλετε ;

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά...

— Μὰ τέτοια ὥρα δὲν θὰ εἶναι στὸ τμῆμα ἀστυνόμος. Δὲν θὰ πᾶνε βέβαια νὰ τὸν ζητήσουν μόνο γιὰ σᾶς. Ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ φωτιὰ ἢ κακούργημα..

— Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω... ὁδηγήσατέ με, παρακαλῶ, στὸ τμῆμα ἢ δώσατέ μου τὴν διεύθυνσίν του ἂν τὴν ξέρετε.

— Κυρία, τῆς εἶπα, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, εὐχαρίστως μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη, μόνον νὰ μὲ λέτε δεσποινίδα...

Τότε κύτταξα τὸ πρόσωπό της προσεχτικά. Ἦταν μιὰ νέα μόλις δέκα ἑπτὰ χρονῶν, πολὺ ὄμορφη, μελαχροινή, χλωμή, μὲ φυσιογνωμία ἐκφραστική, Ἑβραίικη. Ἦταν μαυροφορεμένη,χωρὶς καπέλλο, μ' ἕνα σάλι στὸ κεφάλι της.

Περπατοῦσε κοντά μου χωρὶς νὰ μιλᾷ, οὔτε νὰ μὲ κυττάζῃ καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ στὴν καραγκιοζίστικη φορεσιά μου. Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεφτὰ φτάσαμε στὸ τμῆμα. Μπήκαμε μέσα καὶ εἴδαμε τρεῖς ἀσυφύλακας ποὺ ροχαλίζανε στρωματσάδα. Ἕνας ἐνωμοτάρχης ἔγραφε σ' ἕνα τραπέζι στὸ φῶς μιᾶς λάμπας.

— Παρντόν, φίλε μου, τοῦ εἶπα, ἡ κυρία αὐτὴ ποὺ συνοδεύω ἐπιθυμεῖ νὰ δῇ τὸν κύριο ἀστυνόμο γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ μιὰ σπουδαία ἀνακοίνωσι.

Ὁ ἐνωματάρχης ἅμα εἶδε τὴν φορεσιά μου μὲ τὶς δυὸ καμποῦρες καὶ τὸ καπέλλο μου μὲ τὶς δαντέλες, τάχασε. Νομίζοντας πῶς πρόκειται γιὰ κανένα ἀστεῖο,σοβαρεύτηκε.

Μὰ ἀμέσως ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ὁ ἀστυνόμος μὲ μερικοὺς ἀκολούθους του, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα αἰφνιδιασμὸ πούκανε σ' ἕνα χαρτοπαιχτικὸ κέντρο.

Ἐδήλωσα τὸ ὄνομά μου, τοῦ διηγήθηκα τὴν ὑπόθεσι μὲ δυὸ λέξεις καὶ περάσαμε κ' οἱ τρεῖς στὸ γραφεῖο του. Ἐκάθισε, ἔβαλε τὰ ματογιάλια του καὶ στρεφόμενος στὴ νέα τῆς εἶπε :

— Σᾶς ἀκούω, λέγετε...

— Κύριε, εἶπεν ἐκείνη, ἔρχομαι νὰ παραδοθῶ. Χτὲς τὸ πρωῒ σκότωσα τὴ μάννα μου !...

Ἐγὼ ἀναπήδησα ἔντρομος στὴν καρέκλα μου. Ὁ ἀστυνόμος ἀτάραχος καὶ συνειθισμένος σ' αὐτὰ περιερίστηκε νὰ τὴν ρωτήσῃ :

— Ἐσκοτώσατε τὴν μητέρα σας ; Ἐξηγῆστε μου ποῖα ἦσαν τὰ αἴτια αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος ;

Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ ἀπάντησε :

— Κύριε εἰμαι μοναχοκόρη Ἑβραία, δέκα ἑφτὰ χρονῶν. Μὲ λέτε Ραχὴλ Ὀμποτάϊν. Ὁ πατέρας μου πέθανε, εἶνε δέκα χρόνια τώρα. Ἦταν μεσίτης στὰ διαμαντικά. Ἀπὸ τότε ζοῦσα μονάχη μὲ τὴ μητέρα μου. Δὲν δεχόμεθα ποτὲ κανένα. Πέρσι εἶδα μιὰ μέρα σιὸ σπίτι ἕνα κύριο ἡλικιωμένο,ποὺ ἡ μητέρα μου τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη σέβας καὶ περιποίησι. Μοῦ εἶπε πῶς ἦταν ἕνας πλούσιος τραπεζίτης ποὺ φροντίζει γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας. Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷς, μοῦ πρόσθεσε, γιατὶ εἶνε πολὺ καλὸς γιὰ μᾶς...

Δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου,ὁ κύριος αὐτὸς, μὰ ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ φερθῶ καλά. Δὲν περνοῦσε βδομάδα χωρὶς νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ δυὸ καὶ τρεῖς φορές. Περνοῦσε ὧρες κουβεντιάζοντας πολὺ σιγὰ μὲ τὴ μητέρα μου καὶ κυττάζοντάς με προσεκτικά. Φαινότανε πῶς μιλούσανε γιὰ μένα, καὶ συχνὰ φιλονεικοῦσαν σὰν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἦσαν σύμφωνοι. Τὸ βράδυ τρώγαμε πολλὲς φορὲς μαζὺ καὶ σὰν ἔφευγε μὲ φιλοῦσε στὰ μαλλιά μου.

Προχτὲς ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε.

— Ξέρεις, ὁ φίλος μας Ἀβραὰμ—ἔτσι τὸν ἔλεγε σὰν ἤμαστε οἱ δυό μας—μᾶς προσκάλεσε τὸ βράδυ στὸ σπίτι του. Δὲν γνωρίζεις τὶ παλάτι ποὺ ἔχει...

Στὶς ἐννιὰ ἡ ὥρα φύγαμε μὲ τ' ἁμάξι καὶ φτάσαμε σιίτι του. Μπήκαμε μέσα, περάσαμε δυὸ σαλόνια, ὕστερα ἡ μητέρα μου πέρασε σὲ μιὰ πλαγινὴ κάμαρα καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν περιμένω.

Ἔμεινα μονάχη δέκα λεπτά, ἕνα τέταρτο, μισὴ ὥρα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τίποτα. Τέλος ἀπελπίστηκα. Σηκώθηκα νὰ φύγω. Ἔξαφνε ὅμως τὸ ἀεριόφως σβύστηκε καὶ στὰ σκοτεινὰ δυὸ μπράτσα μ' ἅρπαξαν !

— Καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, πῶς θὰ τελείωσε ἡ ἱστορία αὐτή...

Ἐκείνη ἐξακολούθησε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴ διακοπὴ ποὺ τῆς ἔκαμε :

— Δὲν ἤξερα διόλου τίποτα, κύριε. Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ κατάλαβα πῶς ἡ μητέρα μου μὲ εἶχε πουλήσει, μὲ εἶχε παραδώσει στὸν Ἀβραάμ, σ' αὐτὸν τὸν πλούσιο τραπεζίτη ποὺ φροντίζει δῆθεν γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας καὶ ποὺ μ' εἶχε παρακαλέσει νὰ τὸν ἀγαπῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ τὴν καλωσύνη του. Οὔτε ἡ φωνές μου ὅμως, οὔτε τὰ δάκρυά μου τὸν συγκινοῦσαν. Μὲ παρέσυρε στὸν ὅλεθρο. Αὐτὴ ἡ νύχτα μοῦ φαίνεται πειὰ τόσο μακρυά, ποὺ μὲ κόπο θυμᾶμαι τώρα τί μοῦ συνέβηκε ! Στὶς ὀχτὼ ὧρες τὸ πρωῒ βγῆκα ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ Ἀβραάμ, πῆρα ἕνα ἁμάξι,πῆγα στὸ σπίτι μου καὶ μπῆκα στὴ κάμαρη τῆς μητέρας μου. Στὶς τσέπες μου βρῆκα δυὸ βραχιόλια ! Ἡ μητέρα μου ἦταν ἀκόμα πλαγιασμένη. Ἅμα μὲ εἶδε μοῦ εἶπε :

— Λοιπόν ;

Σίμωσα τότε στὸ κρεββάτι της καὶ οὔρλιαξα :

— Μὲ πούλησες γιὰ νὰ πάρῃς λεφτά !...

Τὴν ἅρπαξα ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἔσφιγγα... μὲ κλειστὰ μάτια, μ' ὅλη μου τὴν δύναμι. Ἄξαφνα μαλάκωσε ! Ἄνοιξα τὰ δάχτυλά μου .. ἦταν πεθαμένη ! Τότε φοβήθηκα, ἔφυγα ἀπ' τὸ σπίτι κι' ὅλη τὴ μέρα γύριζα χτὲς στοὺς δρόμους, ζητῶντας νὰ παραδοθῶ μὰ δὲν ἤξερα ποῦ. Ἀπάντησα τὸν κύριο πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ τώρα εἰμαι στὴν διάθεσι τῆς Δικαιοσύνης !..

Τ' ἄκουσα ὅλα αὐτὰ μὲ φρίκη. Κι' ἔφυγα ἀπ' τὴν ἀστυνομία, καὶ πῆγα στὸ σπίτι μου ὅπως ἤμουν ντυμένος, καὶ πολλὲς νύχτες, δὲν ἔκλεισα μάτι, βλέποντας τὴν Ραχὴλ νὰ πνίγῃ τὴν μάννα της, μιὰ γρηᾶ μὲ γκρίζα μαλλιά !...

Ἡ ὑπόθεσίς της πῆγε στοὺς ἐνόρκους ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Ἡ Ἑβραιοπούλα ἀθωώθηκε καὶ μὰ τὴν πίστι μου, εἶπεν ὁ Μαρκήσιος Συλβέστρα, οἱ ἔνορκοι κάνανε καλά, γιατὶ ἦταν πολὺ ὄμορφη !...

Henri Lavedan

φέρνουν βοήθεια στοὺς τραυματίας, ὅπως τὰ σκυλιὰ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, νὰ μεταφέρουν διαταγὲς καὶ ἔγγραφα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο, ὅπως τὰ γυμνάζουν καὶ οἱ λαθρέμποροι.

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα :

Σὲ πόση ἀπόστασι δύνανται νὰ δράσουν ἔτσι αὐτὰ τὰ ζῷα ;

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ὁ Οὐρὲλ ἔφυγε μὲ ἀερόστατο ἀπὸ τὴν πολιορκημένη πόλι μὲ πέντε γεφὰ καὶ ἔξυπνα σκυλιά, ποὺ εἶχαν δερμάτινα περιλαίμια,γιὰ νὰ ἐπισκέψουν φέροντα ἔγγραφα στὴν πόλι.

Τὰ σκυλιὰ ἐστάλησαν, ἀλλὰ δὲν τὰ ξαναεῖδαν νὰ γυρίσουν. Οἱ εἰδικοὶ ὅμως λένε τὸ ἑξῆς :

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πολλὰ σκυλιὰ κατώρθωσαν νὰ περάσουν μεγάλες ἀποστάσεις καὶ νὰ ξαναγυρίσουν σιὰ σπίτια τους. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶχαν φύγει πεζῆ ἀπὸ τὸ σπίτι τους καὶ ἔτσι γνώρισαν τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναεπιστρέψουν. Ἀλλὰ ὅταν φεύγουν μὲ ἀερόστατο δὲν ξέρουν ποιὸ δρόμο νὰ πάρουν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν.

Ἐξ ἄλλου ὅμως φέρνουν καὶ τὸ ἑξῆς παράδειγμα :

Ἕνας στρατιώτης μὲ τὸ σκυλί του, πῆγε μὲ βαπόρι ἀπὸ τὴ Φιλιππβίγι στὸ Ἀλγέριο. Ὅταν ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ Ἀλγέριο στὴ Φιλιππβίγι, κατὰ τὴν ἐπιβίβασι, ἔχασε τὸ σκυλί του.

Τί ἔκαμε τότε αὐτὸ τὸ ζῶον ;

Πῆγε πεζὸ ἀπὸ τὸ Ἀλγέριο στὴ Φιλιπβίγι καὶ βρῆκε τὸν κύριό του ! Καὶ ὅμως ἦταν πολὺ μεγάλη ἡ ἀπόστασις.

Εἴξερε τὸν δρόμο ; Ὄχι !...

Τότε πῶς τὸν βρῆκε ;

Ἰδοὺ ἕνα ἄλυτο μυστήριο...

Χ. Χ. (Συνταγματάρχης)